

L'ocell bonic

Hi havia una vegada, fa molt de temps, un ocell sagrat que va viatjar a Cabrera de Mar, va viatjar des de Girona.

Era molt bonic, i a Cabrera tots l'estaven buscant.

Es va amagar al Castell de Burriac i, cada matí a les 7, quan es veia una miqueta el sol, era l'ocell que cantava primer. Era molt bonic el seu cant i feia així:

- Currr, currr! Currr, currr!

Es va convertir en l'ocell més bonic de tot el poble.

Uns anys després, uns caçadors van arribar a Cabrera de Mar i, passejant pel bosc per veure si podien caçar un porc-senglar, de cop, van veure l'ocell i van intentar caçar-lo.

L'ocell, volant molt ràpid, es va donar un cop amb una branca i es va ferir l'ala. Llavors, quan estaven a punt de disparar-li, una gavina va agafar-lo i l'ocell, espantat, li va dir a la gavina:

- Què faràs amb mi?

- Tranquil·litza't, no et faré mal.

I al final es van fer amics.

Van passar els mesos i tot va anar bé. La gavina i l'ocell continuaven sent amics.

Un dia de molt de fred, la gavina li va dir a l'ocell:

- Escolta ocell, me n'he d'anar molt lluny, però no et preocupis, ja ens veurem a la primavera!

Va passar el desembre i la gavina no venia.

Va passar el gener i la gavina no venia.

Va passar el febrer i la gavina no venia...

Però una tarda, quan l'ocell passejava, la gavina va tornar i li va portar un regal, i resulta que era un ocell per fer-li companyia sempre que la gavina no hi fos.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.